

Adrian Botez

**Se plimbă prin lume
nebunii**

-selecție de versuri-

editie on-line www.cartesiarte.ro

Copertă și tehnoeditare Veronica Ionescu

PLÂNGERE CĂTRE DUMNEZEU

ce să facem – Doamne – cu suferința și cu moartea
cu păsările care zboară doar noaptea
ce să facem cu trupul – când i s-a prelins inima
ce să facem cu ziua – când simțim că e ultima ?

prea multe lăsași – Doamne – să se zvârcolească-n
sfântul văzduh și să se
războiască întru putere:

cântarul lumii se strică
chiar toate-ale totului când se ridică
spre lumină: trebuie puțină
asprime și plivire
altfel degeaba - Doamne – ai trudit la nemărginire

SUNT DIN NEAMUL TRAGIC

sunt din neamul tragic al cețurilor:
toate celelalte neamuri au scăpat piciorul pe
treapta
uitării

numai eu mă târăsc peste ceea ce
nimeni nu mai poate fi – niciodată

DRUM CU CAVALERI

venit-am din Arhipelag – sub
aceeași flacără-a Morții să stau – cu
inepții Cavaleri ai Apocalipsului

imperial drum: să stingi – rînd pe rînd
sub surzenia apei – insulele
care s-au depărtat mistic – una de alta – pentru
a închipui hieroglifa cântată a
nemărginirii

cînd vei trăi – într-o altă viață
Apocalipsul - acum doar visat
îți va părea plictisitor și-ntunecat – blestem
prea des încercat

*

geometrie perfectă – Aerul: lumină retezată
cu sabia

fumegă muntele de tămâie:
numai îngerii mai pot aici să-ntârzie

*

se-ncaieră caii
strănută craii
cînd fâlfaie luna prin cântecul de leagăn al zeilor

salvați cavalerii –
turnirul serii
a-n-ceput cu-o greșeală de lance în pieptul Furtunii

culeg melci de zale
funingini astrale
înfundă coșul respirații domestice de vise

plângi don Quijote –
plânsul pe note
umple de sânge palmele-aplauzelor

Selenarei Curți

*

Ierusalime – cavalerii zgurii
clăditu-te-au în visele din Nord:
când călărim pe racii grași ai urii
ești când cetate – când cețos fiord

IOAN AL INIMII

Ioan al Inimii a pus brațul la ochi – când
l-a văzut pe Hristos: nu e nor
nu e rug – e Cuvântul
insuportabil frumos

de ce să vezi: spornică de lumi e orbirea
minune-i s-auzi: să cuvânte Vorbirea

roiuri de îngerî înfierbântă urechea
furtuni de ceruri îți apără
veghea

cândva
la poala Măslinilor
te mușcase – nocturn – șarpele Somnului

astăzi – veninul sunt șoaptele Domnului

Ioane al Inimii – scoate-ți ochii cu acul
preschimbă în
Aur Curat – vecia și veacul

Vara asta-a fost numai iarnă

vara asta-a fost numai iarnă:
a viscolit – cu
arșiță – și cu
umilitor zadar

ne-am luat- la micul dejun
după ceasornic – doza de savantă
suferință

am devenit filozofii solari – ai
frigului din oase

totul e plicticos de bine pus la punct – pentru
disparații: nu se moare – decât conform
rețetei – de
urât

pe furiș – furam – râvnind fiorul
ilicitului – câte-o crimă: în gură – însă
tot fad – fără slava
sărbătorii – se târa
Gustul

pocăiți-vă – învățați-vă
să renunțați – fără nici un regret
la dreptul de
existență:

va fi singura victorie
consistentă: elaborat subversiv
premeditat – Neantul

Aleargă

aleargă la pruncul Iisus – ajungi
înaintea păstorilor-crai: tu singur
lumii vei duce – Taina – pe care
prea târziu au sosit evanghelii s-o prindă: și ea
între timp – se uscasc – începuse s-arate – deja
istovire de tâlcuri

aleargă – aleargă – târziul poate
nu-i de tot târziu: strecoară
Cheia de Aur – printre
uscate de eonii de secetă – frunzele
Copacilor

învie – iarăși – Grădina

Ultimul cântec al lui Villon

Sărac precum Villon – rămân tot gureș
Împart cu dărnicie – zdravăn – coate
În carnavalul crud – și luat de iureș
Mă iau la harță cu-mpărați și gloate

Pe-al morții ștreang îl onorez cu tifle
Și-aduc în pieți o nouă terezie
Pe care să măsor iubiri – nu chifle
Să-i dibuiesc pe popi de erezie

Nu veți scăpa în veci de veci de mine
Sub zdrențele enorme – SPADA scapăr
Cu care VORBA v-o retez spre BINE –
Burta v-o-nțep – de RĂU ca să vă apăr

Din han în han – hoinar – v-arăt minunea
Ce-a fost cândva la Cana Galileii:
Poșirca o prefac în sângerare
Sub țestul broaștei – asmuțesc toți lei

Vă par la toți nebun și hahaleră
Dar nu vedeți hârjoana mea cu moartea:
Când toți trădează – eu sunt cel ce speră
Când toți vă-ncăierăți – îmi dărui partea

Și dacă peste ani – un oarecine
Găsi-va-mi hârca și va vrea s-o-nfrunte
Eu – dezgropatul din atâtea vine
Șterge-i-voi lui gând rău și fapte crunte

Căci versul meu e muzică la înger
Și ce-a fost rană – e acum lumină
Adus-am rost în rai cu-a mele frânger
Căci și Hristos pe stihul meu suspină

Când se frământă la liman să tragă
Pe răsfiratu-ADAM din lumea-ntreagă

Citatorie de Logos

Abia învăț să cânt – dar îngerii mă iartă
Am nimerit în paradis și fără hartă
Iar tot ce voi mărturisi e-o ctitorie:
LOGOSUL SFÂNT al unui neam ce va să fie...

*

nu ni s-au coșcovit toți zeii
suntem încă amanți ideii
și ne-aruncăm din turnuri – regi râzând
și chiar zburăm – din când în când

eroi nebuni – noi zguduim văzduhul
când pasul prinde treapta ducând la Dumnezeu
strângem în pumn – drept sabie – Sfânt Duhul
ajungem până unde nu suntem tu – ori eu

vise avem – L-avem pe Dumnezeu
nu putem plânge – și ne este greu
dar nu putem cădea din VIS-
nu putem dezerta din Paradis

zuruie zale-arzânde pe trupul aburind
noi nu cerșim vecie – noi o simțim pulsând
arhanghelii - pălind – cumplit ne-invidiază:
în jurul lui Hristos – noi suntem straja trează

Venit-a ceas

Venit-a ceas – venit-a ceas
Domnul să-nalțe tare glas:
Din visul de dureri amare
Să ne trezim în luminare

Venit-a ceas – venit-a ceas
Celui ce-a fost pe roată tras
Ciolanele în risipire
Clădească-i-se-n Noua Fire

Din burnițare și din sloi
Ne tragem mădulare noi:
Ființi de fulger și iertare
Muiate-n ceruri și zburare

Demonii s-au îmbolnăvit
Când eu din NOI s-a-mpărtășit –
Mătreață neagră-s scuturați
Răscoale de văzduh iscați

Venit-a ceas – venit-a ceas
Din mine-n Domnul nu e pas:
Prefac zvârcolul umilinței
În cald colind al biruinței

Venit-a ceas – venit-a ceas
Spărturi din cer îmi cântă-n glas –
În palmă-mi se strecoară-o mână
Străpunsă-mi este stânga rână

Obraji scuipați: nori de lumină
Plutind sfioși spre Sfânta Cină:
Cruce îmi fac vărsatul sânge
Hristos – și-n mine – Pâinea-și frânge

De flăcări carnea mi-e arată:
Din orice rană dezgropată
Zbucnesc văzduhuri fulgerate
Vifor pierzării de păcate

Frății de-arhangheli – hori de spade
Ard în rotiri de cruciade:
Pământul străvezit de cânturi
Înalță sfinții din mormânturi

Venit-a ceas – venit-a ceas
Pogoară-n noi Prea-Sfântul Vas
În care arde FOC DE MIERE
Alcătuire de-Nviere

Se plimbă prin lume nebunii

se plimbă prin lume nebunii
baletând cu dezastrul de mână
se plimbă nebunii prin lume
și toate le-așează pe-o rână

arhangheli stârpirii de bine
făloaselor vrașiți - pontifii
nebunii sunt crai de doctrine
cristalului-i sunt logogrifii

nebunii se plimbă prin lume
toți zeii sunt strânși în arest
ghilotina de vise și rune
răsărit-a - ca purure vest

se plimbă nebunii prin lume
și chiuie bezne-n delir
diferențele-njunghie sume
și mintea devine clistir

Aici în est

aici în est - nimeni nu mai caută soarele
aici în est - insomnia și umiliința se
iau la întrecere - care ucide mai
repede - și cât

aici în est - a-ncetat să se-ntrebe
cine - de ce sau cum - doar
cât

aici în est nimeni nu mai știe să plângă - doar
să se plângă - nimeni nu mai are țară sau
viitor - numai resemnat geamăt

aici în est - nimeni nu se naște - doar
pleacă - nimic nu se-ntâmplă - ci se
suportă

aici în est să veniți - dezvățaților de
tragedie - dacă vreți a vă-nvăța să
triumfați dezastruos asupra lui Dumnezeu - apoi

să vă priviți - din genunchi - inima răsturnată
grotesc și patetic - în troacă

est - medicamentul oftalmologic - pentru a
nu mai zări decât bezna - eventual
să auzi prepararea minuțioasă a sputei și
puhoaielor de spurcăciune a vorbei - pentru
celebrarea Calvarului fără Golgotă

varavele mestecă spini și-și bat piroanele-n
cap - apoi stau în cap - ghiftuindu-se cu piroane - apoi cer de
lucru - nevăzutului - pe care-l botează
“Pilat”: isterizat - Iuda iese la pensie - vânzându-și la
licitație - frânghie și copac
țarina olarului face criză de disperare: falimentul
ultim - al formelor

în sunet și plâns - nimeni

în est - nu mai crede: soarele răsare - noptatic - la
nord

Glorii bizantine

în pulberi vei afla soarta măririi
de mlaștini e cuprins Augusteonul :
toți împărații prefăcut-au tronul
în cuib de-odihnă unde-și petrec somnul
negrele scorpii și cameleonul

durerea strânsă-n dungi de diademe
plânge-ntre mirți - pe malul Propontidei -
viscol de oști - ce frământat-au theme
azi doar luciri de val sunt - și trirame
trec peste ele gustul aguridei

a fost odată ca-n povești trufașe
au fost nebune visuri dumnezeu :
au mai rămas doar albe stânci golașe
strigătu-n noapte-al Păsării Vrajmașe -
pe fund de ape - tainice camee

Când scrii o carte

când scrii o carte - e precum
cancerul : o tumoare
incontrolabilă - care crește - tot
crește - monstruos de clară
înafară de tine și de orice
putere a ta de-a o opri - de-a-ți
oferi - tu
ție - alternativa
adevăratei vieți

când o sfârșești - sfârșești
de-a mai avea habar - pe ce
lume te afli : Medicul Divin - te asistă
neputincios : avortezi
în sfârșit - Monstrul

Singurătatea vizitatorului

grăbit vizitator în trecere prin mine :
nimic din ce-i prin jur nu-mi aparține
străin și singur - astăzi n-am cui spune
că-mi este rău - nici despre cele bune

oricât aş suferi de monștri și jivine
tac și greșesc - și somnul nu mai vine :
pe marea blestemată - blestem iar
căci doar uitarea nu e în zadar

și trece azi - și vine iarăși mâine
cât de străine-s zilele străine :
trec printr-o viață ce nu-mi aparține
tot întrebându-mă de unde vina vine

și e apus de patru ori pe zi
până și demonii-ncetează a râvni :
ce-nseamnă eu și mine - nu voi ști
oricând să mor - un altul va muri

Colecționar de răni ale-omenirii

Poetu-nsângerat binecuvântă:
Graiu, scurmat de-ororile vestirii,
Suit e cu Hristos, pe Crucea Sfântă.

“Veniți de luați lumină din cuvinte !” -
Vă strigă Bardul, oferindu-și coasta.
Cu deget, ori cu suliți, ori cu minte,
Împărtășiți-vă din roua-i și năpasta !

Să nu lăsați să se cicatrizeze
Vreodată, rana bietului Poet !
Ar fi lumina-n lume să-nceteze,

Copacul să înghețe în portret...
“Veniți de luați lumină din cuvinte !”
Învie miri - și nu mai sunt morminte.

(LXVIII)Cușme de ceți pădurile își pun,
Visându-și vechi eroii de-epopee;
Prin stânci de munți, cei nevăzuți se-adun:
Cutremur - sfățuirea dumnezeu !

Fulgeră vorbe, hotărâri trăsesc,
Bubuie pumnii, îndesat, în piatră;
Și hohotiri, din nori, rostogolesc,
Când zeii își aprind luleaua-n vatră.

A fost odată-aicea vlagă sfântă
Și forfotea lumina din olimpuri -
A fost odată - acu-s alte timpuri,

S-a stins făclia, lancea zace frântă...
Sfinți frați, curmați exodu-n nevăzut,
Întoarceți lumea-n fala de-nceput !

NU MAI RIDICAȚI DIN UMERI !

nu mai ridicați din umeri - până la

jupuirea deplină a gâtului : fără fragilul suport - o să vă
cadă capul pe jos - și iar
o să dați vina pe Cel Bun și Frumos

“nu știu - n-am văzut - nu cunosc - nici
nenorocire de Om - nici
îngândurat Dumnezeu !”

nu mai ridicați din umeri - c-o să vi se usuce
brațele - și-o să vă cadă - pulberi - - din
cioatele umerilor - iar voi - ocupați cu vâslitul
în gând - pe apele
altora - nici n-o să băgați de seamă - un așa
neînsemnat amănunt

hei - cât încă-i mai aveți înfipti în țâțânile inimii - sprijiniți pe
UMERII ăia - bolta de ruguri a lumii - sprijiniți pe
culmile UMERILOR - arcada
durerii luminii - faceți
din puterea UMERILOR - stăvilari
lacrimilor - minciunii și vinii

luna și soarele - de-or mai răsări - tocmai
pe UMERII voștri-ncordați - să se

cocoațe - nu pe moațe - ci cu chef de
scânteie - nou-nouți - și
îmbujorați

la fel - curcubeul - pe voi să se bizuie - și
în general - încredere să recapete-n voi
tot zeul

nu mai tot ridicăți din umeri - de parc-ați mai avea
aripi - și-ați mai vrea - deasupra lumii - să
plutiți: nu - aripile v-au
căzut - năpârlit - ori - mai știi - de-atâta vânturare
deșartă - rădăcinile li s-or fi aprins și pârlit

nu - nu sunteți îngeri - nici draci: numai
niște strâmbi și caraghioși
mistici haraci

doar atunci când - raze scoborând din
sferele umerilor - fuioare-atârând din nodurile de
reumatism zeiesc ale
umerilor: SUFERITOARELE
BRAȚE - vor fi strâns putere din
Josul cel mai de Jos al durerilor lumii - și se va face - prin
sforțarea teribilă-a BRAȚELOR-raze - a otgoanelor-BRAȚE
prometeică - smulgerea cumplită din
infern - triumful - spre ceruri - al
Focului - al Jertfei Fumului - abia atunci
cu suspine prelungi - s-o roti iar Clepsidra Luminilor - cu
Susul de scurgere-n Inimi - și
că meritați iarăși aripi - disperat - eroic

țâșnite din UMERI - aminte cerul
își va fi adus

până atunci - însă - luați seama la
gât – să nu rămână să sprijine numai un
rât

Oriunde-s eu, e locul de osândă

Și aerul miroase a tortură:
Pofte cu nări umflate stau la pândă,
Gata-a-mi târâre mațe, cărnii și zgură.

Dar sub durere, țipăt, chip de sânge,
Stă neclintită Roata de Lumină:
Întinse mădulare, ea îmi frânge,
Dar, tot la ea, oștiri de magi se-nchină.

Tâlhar și sfânt, cu dreaptă jumătate,
În mine se izbesc și se frământă.
De-aceea nu se-ncheagă în cetate

Ființa mea de demonie frântă -
Și unde-i față-acum - apoi e spate
Și nu mai știu când țipă și când cântă.

BAIE DEMOCRATICĂ

pe marginea filelor cărților mari – autorii
își tușesc gloanțele care-au fost
trase în ei – alții
își scuipă iradierile – ce i-au
transformat în
radiografii sub pământ

e atâta libertate și democrație în
lumea contemporană – încât
mi-e și frică să scriu vreun vers
următor...
se face dimineată – clandestin
în miezul de noapte

și cadavrele tot nu pot fi
numărate – ci rămân
crăcănate în mijlocul drumului – în mijlocul
conștiințelor care se feresc să privească – rămân
oarecum întristate...

...pe marginea filelor cărților
mari...
(...,*ține-ți dracului gura
odată!*)”...

îmi strigă o
lopată...)
Hristoase – pune semnul de carte: propria-Ți
Cruce...

citesc – de acum – din
pomelnice – pentru
morți: e atât de
reconfortant pentru

...**C**E ȘANSĂ ARE-N LUME UN POET ?

pe Dumnezeu l-ați transformat în scrum
ucideți Călăuza – beznă-i drum...
de-l răstigniți pe Cel din Nazaret –
ce șansă are-n lume un Poet ?

nu credeți nici că-afară este zi
și nici măcar că – totuși – poate fi...
de-L răstigniți pe Cel din Nazaret -
ce șansă are-n lume un Poet ?

ați stins nu doar făclia – ci și Focul...
nu mădulare doar: schilod e Jocul...
puțiți a hoit – dormindu-vă trezia

...sfărmați Deșteptătorii, Terezià !
ucideți blânzi tâmplari din Nazaret... –
ce șansă are-n lume un Poet ?

ACEASTA-I ȚARA UNDE MOR COPIII...

dați jos urgent din birje vizitii
ce peste inimi au trecut cu roata:
aceasta-i țara unde mor copiii –
demonii să-i înlocuiască-s gata !

ne mor copiii – păsările pleacă
nici Dumnezeu nu mai încheagă fraze:
cu mâna noastră-am plantat piatră seacă
pe unde El făcut-a nunți de raze...

ne ard copiii-n pântecul de mamă
se sting pe cer toți aștrii-n scrum fierbinte:
iar diavolii își fac la noi reclamă
că îi răpesc - oricui - suflet și minte...

...o, răcorește-n cer blestemul, Doamne –
afundă în cristelniți glij și toamne...

SĂ CREDEM...

să credem, frate, că va fi lumină
să credem neaua că va fi și rouă...
poporul în cernire se închină:
miroase-a flăcări și a schituri nouă !

toți sfinții și martirii-și târăsc Crucea
printre nămeți - țintind mereu spre Nord:
nu va fi viitor precum atunci -
se spintecă-Nviere, nu fiord !

fumegă vinul în potir de-altare:
o constelație-n cuminecare !
din umilințe, răni și neputință

se-nalță Hrist - Coroana de Priință !
...va fi, române, altă primăvară:
întâi în tine,-abia apoi afară !

INFARCT

sunt un om atât de mediocru – comod de
mediocru: îmi place un pic de
întuneric – îmi place un pic de
lumină – dar niciodată
prea mult – din niciunul
atât cât simt - dac-aș vrea - c-aș putea
dobândi

...am repulsie pentru treptele
prea înalte – sau
prea joase: rău de
înălțime – rău de
adânc

...dar atât de mult aș vrea
atât de mult...:

dintr-odată să ard orbitor – stea mistuită
canibalic - de dor - dintr-odată - să înghit – până-n
rărunchii mei – arși de dorință - ca pe-un
uluitor calmant – azvârlit în
gâtleju-mi de-un doctor grăbit - în
bezna neființei - beci surpat în adânc -
totul

fără avertisment – fără
trepte: surpriza
apoteotică a
infarctului: ăsta e
visu-mi secret

SĂ MÂNCĂM DIN NOI ÎNȘINE

de ce să ne tot mâncăm numai unii pe
alții – în lumea asta atât de înghesuită și
strâmtă ? – de ce să nu înfulecăm – cu
nădejde și poftă
mistică – din noi
înșine ?

atâta grăsime de
lene avem în suflete – atâta
carne de voință
nevoită – în toți mușchii
conștiinței – încât
ne-ar mai ajunge de
hrană – pentru încă o
viață

dar Dumnezeu ne așteaptă
deocamdată – să ne consumăm
ce ne-a dat fiecăruia
aici

să mâncăm – deci – din noi
înșine – cu smerenie și

luare-aminte – ca și cum
ne-am împărtăși din carne de cer – ca și cum
ne-am șopti rugăciunea fierbinte – din
urmă – fumegând
proaspătă - cu toate aromele negustate ale
lumii de-apoi – ca și cum
deja am fi ajuns – printre
icoanele bisericii – să
strălucim a sfințenie – plină de toată
amânata de milenii
lumină

primăvara și vara au fost de cenușă
cobrele mi-au împrumutat anotimpul lor – din
gușă

cărțile nu se mai lasă citite – ci doar
răsfoite febril – de ispite: când ceasul nopții este
deplin – ele își iau aripile la spinare
fâl-fâl – și trec prin lumina de lumânare
către luna de mâl

mășori mătasea în intervalele dintre o moarte
adevărată și una de-arlechin – și constăți că
dinspre niciun răsărit – lebede nu mai vin
este seară – luciul apelor s-a-ngălbenit
îți fac semne desperate – fosforescent
știmate și frunze – iele și

stele – desprinse – toate – de pe ramuri imaginare - care
niciodată nu s-au văzut – dar te-au ținut în umbră
ca pe un necunoscut

rănilile din anii trecuți – acum pufoase dar
cu atât mai dureroase - ale
fructelor – îngrășate cu lumină și
jind - prin nori rătăcind
din nou sângerând
îți aduc vești despre o cameră mobilată – în care
s-a tolănit – de-o vreme – un
străin – și-ți bea ultimul vin

...Dumnezeu s-a suit pe-o scară – dar
văzând cum s-au așezat lumile și cum
fără nicio măsură – fără umbră de mister și
bun-simț - s-au umflat și-au crescut
se dă jos iară

MĂ-NTREABĂ STRĂMOȘII

mă-ntreabă strămoșii dacă-i mai cunosc
mă-ntreabă din icoane – sângerând !
mai stau – făloși – în butce și-n parfum de mosc
din care capetele lor căzură – coborând...

poporul martirilor mă-urmează
oricare clopote ating în viață:
ei sunt vârtutea care mă-narmeză
și fruntea-n mir de foc mi-e mai semeată !

altarele din munți îmi sunt deschise
Hristos întâmpină – de-acum – credința mea:
sunt mărturisitor – și rănilor sunt scrise

pisanie-mi fu viața – slovă grea:
ard către ei – cu fiecare ger
și mă sfîntesc prin ei – din cer în cer !

LUMINĂ GALBENĂ

lumină – galbenă lumină
în miez de ziuă greu suspină
lumină lunecând pe rouă
desface inima în două
lumină lunecând pe brumă
în ochiul stâng privirea-mi scurmă

lumină – galbenă lumină
printre scaieți plânge – se-nchină
copaci scrumiți – ceasuri foșninde
de uscăciune - -n cer – prin tinde
se-aude buciumul în munte
chiar Dumnezeu își pleacă frunte

...trec în delir voievozi și turme
noroadele fără de urme
și-n piscul muntelui de umbră
stă magul înzăuat în țindră:
cu mâna-i înșirând arheii
ne-mpacă-n suflet dumnezeii...

...și trec și corbi de foc – într-una
făcându-și cuib – răsare luna

trec mii de păsări – nori de cântec
îndoliind și flori – și pântec
îngeri se-nghesuie pe vânturi
Hristos – bătrân – cade pe gânduri...

CIORILE

in memoriam OWS, 15 octombrie 2011

Ciorile. Ciorile sunt niște animele domestice: ele trăiesc pe lângă casa omului – și trăncănesc. Eu vreau să-i împușc pe toți cei care trăncănesc. Eu TREBUIE să-i împușc pe cei care trăncănesc – pentru că trăncăneala oprește digestia minții. Și fără digestie nu ești nici măcar cât o cioară.

...Dacă eu împușc ciorile - vom rămâne fără animale domestice.

Și ce dacă vom rămâne fără animele domestice ?

Eu pot trăi și fără animale domestice. În definitiv, nimeni nu te obligă să trăiești. Tu dacă nu poți să trăiești fără animale domestice înseamnă că ești tot un animal domestic – pe care eu trebuie să-l împușc. Uite pușca:

împușcă-mă ! Nu fă mofturi: TREBUIE !

Altfel – animalele domestice se vor înmulți fără rost și socoteală – la nimereală.

Ca proastele adică – așa cum ți-am spus – și tu tocmai îți băgai degetul în nas – când eu îți vorbeam.

Vorbeam de ciori. Nu voi mai vorbi de ciori – pentru că prea s-a întetit furtuna. Hai acasă. Nu știi unde-i aceea ACASĂ – dar de HAI – știi !

Deci: Hai

Cioară !

CUPRINS

PLÂNGERE CĂTRE DUMNEZEU -----	pag. 3
SUNT DIN NEAMUL TRAGIC -----	pag. 4
DRUM CU CAVALERI -----	pag.5
IOAN AL INIMII-----	pag.7
Vara asta-a fost numai iarnă -----	pag.8
Aleargă -----	pag.10
Ultimul cântec al lui Villon -----	pag.11
Ctitorie de Logos -----	pag.13
Venit-a ceas -----	pag.14
Se plimbă prin lume nebunii -----	pag.16
Aici în est -----	pag.17
Glorii bizantine -----	pag.19
Când scrii o carte -----	pag.20
Singurătatea vizitatorului -----	pag.21
Colecționar de răni ale-omenirii -----	pag.22
(LXVIII)Cușme de ceți pădurile își pun, -----	pag.23
NU MAI RIDICAȚI DIN UMERI ! -----	pag.24
Oriunde-s eu, e locul de osândă -----	pag.27
BAIE DEMOCRATICĂ	
...CE ȘANȘĂ ARE-N LUME UN POET ? -----	pag.30
ACEASTA-I ȚARA UNDE MOR COPIII... -----	pag.31
SĂ CREDEM... -----	pag.32
INFARCT -----	pag.33
SĂ MÂNCĂM DIN NOI ÎNȘINE -----	pag.35
MĂ-NTREABĂ STRĂMOȘII -----	pag.38
LUMINĂ GALBENĂ -----	pag.39
CIORILE -----	pag.41

editie on-line www.cartesiarte.ro

O antologie completa a versurilor lui Adrian Botez va putea fi
comandată la
www.corectbooks.com